

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudců JUDr. Daniela Spratka, Ph.D. a JUDr. Miroslavy Honusové ve věci žalobců a) M. B., b) M.B., c) K.B. d) P. B., e) M. B., f) H. B., g) M. B., h) V. Č., i) Z. E., j) P. F., k) M. F., l) Bc. R. G., m) R. G., n) V. G., o) B. G., p) J. H., q) V. H., r) P. H., s) D. H., t) V. H., u) V. H., v) D. H., w) M. H. bytem tamtéž, x) V. H., y) J.I., z) M. J., aa) B. K., ab) P. K., ac) D. K., ad) R. K., ae) O. K., af) V. K., ag) J. K., ah) J. K., ai) D. K., aj) Mgr. H. K., ak) F. K., al) R. K., am) P. K., an) P. K., ao) E. L., ap) M. L., aq) P. M., ar) M. M., as) P. M., at) V. O., au) A. O., av) F. O., bytem tamtéž, aw) M. P., ax) M. P., ay) M. P., az) V. P., ba) D. R., bb) V. R., bc) M. R., bd) S. R., be) M. R., bf) R. S., bg) D. S., bh) Bc. P. S., bi) P. Š., bj) I.Š., bk) J. Ř., bl) R. V., bm) Z. V., bn) D. V., bo) V. Ž., bp) M. H., bq) J.J., br) J. K., bs) V. L., bt) D. P., bu) Bc. L. H., bv) K. P., bw) P. P., bx) K. R., by) J. S., bz) D. Š., ca) D. V., cb) D.W., cc) R. Z., cd) D. H., a ce) Mgr. T. M., proti žalovanému **Generálnímu řediteli Vězeňské služby České republiky** se sídlem Praha 4, Soudní 1a, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9.1.2017 č.j. VS-139552-6/ČJ-2016-80000L-51ODV, ve znění vyrozumění o opravě rozhodnutí ze dne 24.1.2017 č.j. VS-139552-7/ČJ-2016-80000L-51ODV, a proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10.1.2017 č.j. VS-139552-7/ČJ-2016-80000L-51ODV,

t a k t o :

I. Žalobci ap) se po právní moci tohoto rozsudku **vrací** z účtu Krajského soudu v Ostravě přeplatek na zaplaceném soudním poplatku ve výši 3.000,- Kč.

II. Soud **vyzývá** žalobce ap) ke sdělení čísla účtu, příp. dalších bankovních dispozic, pro účely vrácení přeplatku na zaplaceném soudním poplatku dle výroku I. tohoto rozsudku.

III. Žaloba, aby byl zrušen výrok 4. rozhodnutí Generálního ředitele Vězeňské služby České republiky ze dne 9.1.2017 č.j. VS-139552-6/ČJ-2016-80000L-51ODV, ve znění vyrozumění o opravě rozhodnutí ze dne 24.1.2017 č.j. VS-139552-7/ČJ-2016-80000L-51ODV, se **odmítá**.

IV. Žaloba, aby byly zrušeny výroky 1.a), 2.a), 3.a), 5.a), 6.a), 7.a), 8.a), 9.a), 10.a), 11.a), 12.a), 13.a), 14.a), 15.a), 16.a), 17.a), 18.a), 19.a), 20.a), 21.a), 22.a), 23.a), 24.a), 25.a), 26.a), 27.a), 28.a), 29.a), 30.a), 31.a), 32.a), 33.a), 34.a), 35.a), 36.a), 37.a), 38.a), 39.a), 40.a), 41.a), 42.a), 43.a), 44.a), 45.a), 46.a), 47.a), 48.a), 49.a), 50.a), 51.a), 52.a), 53.a), 54.a), 55.a), 56.a), 57.a), 58.a), 59.a), 60.a), 61.a), 62.a), 63.a), 64.a), 65.a), 66.a), 67.a), 68.a), 69.a), 70.a), 71.a), 72.a), 73.a), 74.a), 75.a), 76.a), 77.a), 78.a), 79.a), 80.a), 81.a), 82.a), 83.a) a 84.a) rozhodnutí Generálního ředitele Vězeňské služby České republiky ze dne 9.1.2017 č.j. VS-139552-6/ČJ-2016-80000L-51ODV, ve znění vyrozumění o opravě rozhodnutí ze dne 24.1.2017 č.j. VS-139552-7/ČJ-2016-80000L-51ODV, se **odmítá**.

V. Výroky 1.b), 2.b), 3.b), 5.b), 6.b), 7.b), 8.b), 9.b), 10.b), 11.b), 12.b), 13.b), 14.b), 15.b), 16.b), 17.b), 18.b), 19.b), 20.b), 21.b), 22.b), 23.b), 24.b), 25.b), 26.b), 27.b), 28.b), 29.b), 30.b), 31.b), 32.b), 33.b), 34.b), 35.b), 36.b), 27.b), 38.b), 39.b), 40.b), 41.b), 42.b), 43.b), 44.b), 45.b), 46.b), 47.b), 48.b), 49.b), 50.b), 51.b), 52.b), 53.b), 54.b), 55.b), 56.b), 57.b), 58.b), 59.b), 60.b), 61.b), 62.b), 63.b), 64.b), 65.b), 66.b), 67.b), 68.b), 69.b), 70.b), 71.b), 72.b), 73.b), 74.b), 75.b), 76.b), 77.b), 78.b), 79.b), 80.b), 81.b), 82.b), 83.b) a 84.a) rozhodnutí Generálního ředitele Vězeňské služby České republiky ze dne 9.1.2017 č.j. VS-139552-6/ČJ-2016-80000L-51ODV, ve znění vyrozumění o opravě rozhodnutí ze dne 24.1.2017 č.j. VS-139552-7/ČJ-2016-80000L-51ODV, se **zrušují** a věc se v tomto rozsahu **vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

VI. Žaloba proti rozhodnutí Generálního ředitele Vězeňské služby České republiky ze dne 10.1.2017 č.j. VS-139552-7/ČJ-2016-80000L-51ODV se **zamítá**.

VII. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

A.

Žalobci se podanou žalobou domáhají zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 9.1.2017 č.j. VS-139552-6/ČJ-2016-80000L-51ODV, ve znění vyrozumění o opravě rozhodnutí ze dne 24.1.2017 č.j. VS-139552-7/ČJ-2016-80000L-51ODV (dále jen „napadené rozhodnutí A“).

Napadeným rozhodnutím A byla k odvolání žalobců a F. M. změněna rozhodnutí ředitele Věznice a ústavu pro VZD Opava:

ze dne 17.5.2016

- č. VS-33137-1/ČJ-2016-803220-SP, týkající se žalobce e),
- č. VS-33141-1/ČJ-2016-803220-SP, týkající se žalobce h),

ze dne 18.5.2016

- č. VS-33140-1/ČJ-2016-803220-SP, týkající se žalobce g),
- č. VS-33145-1/ČJ-2016-803220-SP, týkající se žalobce i),
- č. VS-33147-1/ČJ-2016-803220-SP, týkající se žalobce j),
- č. VS-33149-1/ČJ-2016-803220-SP, týkající se žalobce k),
- č. VS-33153-1/ČJ-2016-803220-SP, týkající se žalobce l),
- č. VS-33154-1/ČJ-2016-803220-SP, týkající se žalobce m),
- č. VS-33155-1/ČJ-2016-803220-SP, týkající se žalobce n),
- č. VS-33161-1/ČJ-2016-803220-SP, týkající se žalobce p),
- č. VS-33162-1/ČJ-2016-803220-SP, týkající se žalobce q),
- č. VS-33163-1/ČJ-2016-803220-SP, týkající se žalobce r),
- č. VS-33164-1/ČJ-2016-803220-SP, týkající se žalobce cd),
- č. VS-33165-1/ČJ-2016-803220-SP, týkající se žalobce s),
- č. VS-33167-1/ČJ-2016-803220-SP, týkající se žalobce t),
- č. VS-33174-1/ČJ-2016-803220-SP, týkající se žalobce x),
- č. VS-33182-1/ČJ-2016-803220-SP, týkající se žalobce z),
- č. VS-33189-1/ČJ-2016-803220-SP, týkající se žalobce ab),
- č. VS-33192-1/ČJ-2016-803220-SP, týkající se žalobce ac),
- č. VS-33193-1/ČJ-2016-803220-SP, týkající se žalobce ad),

ze dne 19.5.2016

- č. VS-33138-1/ČJ-2016-803220-SP, týkající se žalobkyně f),
- č. VS-33166-1/ČJ-2016-803220-SP, týkající se žalobkyně bp),
- č. VS-33171-1/ČJ-2016-803220-SP, týkající se žalobkyně w),
- č. VS-33181-1/ČJ-2016-803220-SP, týkající se žalobkyně bq),
- č. VS-33194-1/ČJ-2016-803220-SP, týkající se žalobkyně br),

č. VS-33197-1/ČJ-2016-803220-SP, týkající se žalobkyně af),
č. VS-33198-1/ČJ-2016-803220-SP, týkající se žalobce ag),
č. VS-33199-1/ČJ-2016-803220-SP, týkající se žalobce ah),
č. VS-33200-1/ČJ-2016-803220-SP, týkající se žalobce ai),
č. VS-33205-1/ČJ-2016-803220-SP, týkající se žalobce am),
č. VS-33212-1/ČJ-2016-803220-SP, týkající se žalobce bs),
č. VS-33245-2/ČJ-2016-803220-SP, týkající se žalobce ax),
č. VS-33247-1/ČJ-2016-803220-SP, týkající se žalobce ay),
č. VS-33248-1/ČJ-2016-803220-SP, týkající se žalobce bw),
č. VS-33253-1/ČJ-2016-803220-SP, týkající se žalobce bt),
č. VS-33256-1/ČJ-2016-803220-SP, týkající se žalobce bc),
č. VS-33305-1/ČJ-2016-803220-SP, týkající se žalobce cc),
č. VS-33311-1/ČJ-2016-803220-SP, týkající se žalobkyně bo),

ze dne 20.5.2016

č. VS-33087-1/ČJ-2016-803220-SP, týkající se žalobce a),
č. VS-33120-1/ČJ-2016-803220-SP, týkající se žalobkyně b),
č. VS-33121-1/ČJ-2016-803220-SP, týkající se žalobce c),
č. VS-33136-1/ČJ-2016-803220-SP, týkající se žalobce d),
č. VS-33156-1/ČJ-2016-803220-SP, týkající se žalobkyně o),
č. VS-33168-1/ČJ-2016-803220-SP, týkající se žalobkyně u),
č. VS-33178-1/ČJ-2016-803220-SP, týkající se žalobce y),
č. VS-33186-1/ČJ-2016-803220-SP, týkající se žalobkyně aa),
č. VS-33201-1/ČJ-2016-803220-SP, týkající se žalobkyně aj),
č. VS-33218-1/ČJ-2016-803220-SP, týkající se F. M.,
č. VS-33229-1/ČJ-2016-803220-SP, týkající se žalobce at),
č. VS-33250-1/ČJ-2016-803220-SP, týkající se žalobkyně az),
č. VS-33259-1/ČJ-2016-803220-SP, týkající se žalobkyně bd),
č. VS-33260-1/ČJ-2016-803220-SP, týkající se žalobce bx),
č. VS-33264-1/ČJ-2016-803220-SP, týkající se žalobkyně bk),
č. VS-33270-1/ČJ-2016-803220-SP, týkající se žalobce bg),
č. VS-33281-1/ČJ-2016-803220-SP, týkající se žalobce bj),
č. VS-33288-1/ČJ-2016-803220-SP, týkající se žalobce ca),
č. VS-33290-1/ČJ-2016-803220-SP, týkající se žalobce bm),
č. VS-33291-1/ČJ-2016-803220-SP, týkající se žalobce bl),
č. VS-33292-1/ČJ-2016-803220-SP, týkající se žalobce bn),
č. VS-33302-1/ČJ-2016-803220-SP, týkající se žalobce cb),

ze dne 23.5.2016

č. VS-33170-1/ČJ-2016-803220-SP, týkající se žalobce v),
č. VS-33173-1/ČJ-2016-803220-SP, týkající se žalobce bu),
č. VS-33196-1/ČJ-2016-803220-SP, týkající se žalobce ae),
č. VS-33203-1/ČJ-2016-803220-SP, týkající se žalobce ak),
č. VS-33204-1/ČJ-2016-803220-SP, týkající se žalobkyně am),
č. VS-33206-1/ČJ-2016-803220-SP, týkající se žalobce an),
č. VS-33209-1/ČJ-2016-803220-SP, týkající se žalobce ao),
č. VS-33210-1/ČJ-2016-803220-SP, týkající se žalobce ap),
č. VS-33219-1/ČJ-2016-803220-SP, týkající se žalobce aq),
č. VS-33220-1/ČJ-2016-803220-SP, týkající se žalobce ar),

č. VS-33225-1/ČJ-2016-803220-SP, týkající se žalobce as),
 č. VS-33246-1/ČJ-2016-803220-SP, týkající se žalobce aw),
 č. VS-33249-1/ČJ-2016-803220-SP, týkající se žalobce bv),
 č. VS-33254-1/ČJ-2016-803220-SP, týkající se žalobce bb),
 č. VS-33258-1/ČJ-2016-803220-SP, týkající se žalobce ba),
 č. VS-33261-1/ČJ-2016-803220-SP, týkající se žalobce be),
 č. VS-33267-1/ČJ-2016-803220-SP, týkající se žalobce by),
 č. VS-33269-1/ČJ-2016-803220-SP, týkající se žalobce bf),
 č. VS-33277-1/ČJ-2016-803220-SP, týkající se žalobce bi),
 č. VS-33280-1/ČJ-2016-803220-SP, týkající se žalobce bz),
 č. VS-4346-69/ČJ-2016-803220-SP, týkající se žalobce ce),
 č. VS-4346-109/ČJ-2016-803220-SP, týkající se žalobkyně bh),
 č. VS-4346-110/ČJ-2016-803220-SP, týkající se žalobce av),
 č. VS-4346-111/ČJ-2016-803220-SP, týkající se žalobce au),

kterými byly zamítnuty žádosti o doplacení přesčasových hodin za nařízenou službu přesčas za roky 2012, 2013 a 2014.

Rozhodnutí ředitele Věznice a ústavu pro VZD Opava žalovaný změnil tak, že žádostem vyhověl co do období 1.9.2012 – 31.12.2014 [vždy částí a) konkrétního výroku] a pro promlčení je zamítl co do období 1.1.2012 – 31.8.2012 [vždy částí b) konkrétního výroku].

Každý z výroků 1. – 3., 5. – 84. výrok se týká jednoho konkrétního žalobce, výrok 4. se týká F. M.

B.

Žaloba všech žalobců směřuje též proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10.1.2017 č.j. VS-139552-7/ČJ-2016-80000L-51ODV, kterým žalovaný přiznal žalobcům a F. M. náhradu nákladů odvolacího řízení ve výši 166.095,- Kč (dále jen „napadené rozhodnutí B“).

C.

Vzhledem k tomu, že v průběhu času došlo k různému označování jednotlivých žalobců a F. M., soud pro orientaci připojuje přehledovou tabulku seřazenou podle příjmení těchto osob abecedně:

příjmení a jméno (bez titulů a hodností)	č. výroku napadeného rozhodnutí	č. podle žaloby	písm. dle záhlaví tohoto rozsudku	vyzván k zaplacení soudního poplatku výrokem výzvy ze dne 10.4.2017
B.M.	55	1	a	I
B. M.	56	2	b	II
B. K.	24	3	c	III
B. P.	25	4	d	IV
B. M.	57	5	e	V
B.H.	58	6	f	VI
B. M.	59	7	g	VII

Č. V.	60	8	h	VIII
E. Z.	61	9	i	IX
F. P.	62	10	j	X
F. M.	63	11	k	XI
G. R.	64	12	l	XII
G. R.	65	13	m	XIII
G. V.	66	14	n	XIV
G. B.	67	15	o	XV
H. J.	68	16	p	XVI
H. V.	69	17	q	XVII
H. P.	26	18	r	XVIII
H. D.	70	83	cd	LXXXIII
H. D.	71	19	s	XIX
H. M.	27	68	bp	LXVIII
H. V.	72	20	t	XX
H.V.	28	21	u	XXI
H. D.	29	22	v	XXII
H. M.	30	23	w	XXIII
H. L.	54	73	bu	LXXIII
H. V.	73	24	x	XXIV
I. J.	74	25	y	XXV
J. J.	75	69	bq	LXIX
J.M.	76	26	z	XXVI
K. B.	31	27	aa	XXVII
K.P.	77	28	ab	XXVIII
K. D.	78	29	ac	XXIX
K. R.	79	30	ad	XXX
K. J.	32	70	br	LXX
K. O.	33	31	ae	XXXI
K. V.	80	32	af	XXXII
K. J.	81	33	ag	XXXIII
K. J.	82	34	ah	XXXIV
K. D.	3	35	ai	XXXV
K. H.	83	36	aj	XXXVI
K. F.	34	37	ak	XXXVII
K.R.	35	38	al	XXXVIII
K. P.	20	39	am	IXL
K. P.	36	40	an	XL
L. E.	37	41	ao	XLI
L. M.	38	42	ap	XLII LXXXII
L.V.	39	71	bs	LXXI
M. P.	40	43	aq	XLIII
M. F.	4	-	-	-
M. M.	41	44	ar	XLIV
M. T.	84	84	ce	LXXXIV
M. P.	42	45	as	XLV
O. V.	5	46	at	XLVI
O. A.	6	47	au	XLVII

O. F.	7	48	av	XLVIII
P. M.	43	49	aw	IL
P.M.	8	50	ax	L
P. M.	9	51	ay	LI
P.P.	10	75	bw	LXXV
P. K.	44	74	bv	LXXIV
P. V.	11	52	az	LII
P. D.	45	72	bt	LXXII
R. V.	46	54	bb	LIV
R. M.	12	55	bc	LV
R. D.	47	53	ba	LIII
R. S.	48	56	bd	LVI
R. K.	49	76	bx	LXXVI
R. M.	50	57	be	LVII
Ř.J.	51	63	bk	LXIII
S. J.	1	77	by	LXXVII
S. R.	52	58	bf	LVIII
S. D.	13	59	bg	LIX
S. P.	14	60	bh	LX
Š. P.	53	61	bi	LXI
Š.D.	2	78	bz	LXXVIII
Š.I.	15	62	bj	LXII
V. D.	16	79	ca	LXXIX
V. R.	21	64	bl	LXIV
V. Z.	19	65	bm	LXV
V.D.	22	66	bn	LXVI
W. D.	17	80	cb	LXXX
Z. R.	23	81	cc	LXXXI
Ž. V.	18	67	bo	LXVII

D.

Při výběru soudního poplatku soud zvažoval, zda od každého z žalobců nevybrat soudní poplatek z napadení dvou rozhodnutí. Dospěl k závěru, že takový postup není na místě, když bylo na žalovaném, aby o náhradě nákladů řízení rozhodl současně s rozhodnutím o věci samé tak, jako se děje ve všech řízeních, v nichž se náhrada nákladů řízení účastníkům v právním řádu České republiky přiznává.

Zvolil-li žalovaný ten postup, že rozhodnutí o náhradě nákladů řízení vyhradil samostatnému rozhodnutí, nemůže jít taková skutečnost žalobcům k tíži.

Soud proto od každého z žalobců vybral soudní poplatek tak, jakoby každý z nich napadal toliko jediné rozhodnutí obsahující jak výrok o věci samé, tak výrok o náhradě nákladů řízení.

E.

Zástupce žalobců podáním ze dne 22.3.2017 upozornil, že v seznamu žalobců nebyl uveden P.M., nar. X, přestože byla založena plná moc opravňující zástupce

žalobců jednat i za něj. Žádal proto, aby byla tato osoba doplněna do seznamu žalobců.

Této žádosti nemohl soud vyhovět, když uvedená osoba je již žalobcem aq), tj. osobou uvedenou v žalobě pod č. 43.

Na uvedeném ničeho nemění plná moc udělená zástupci žalobců F. M., nar. , jehož jménem nebyla žaloba nikdy podána.

F.

V žalobě byl navíc jako žalobce označen dvakrát žalobce ap), který byl v seznamu žalobců uveden pod č. 42 a pod č. 82.

Tím došlo k tomu, že žalobce ap) byl výzvou ze dne 10.4.2017 vyzván k zaplacení soudního poplatku dvakrát, a to jak výrokem XLII., tak výrokem LXXXII. Tento soudní poplatek byl i 2x zaplacen (k výzvě totiž bylo totiž zaplaceno celkem 252.000,- Kč, což odpovídá výpočtu $84 \times 3.000,-$ Kč, zatímco žalobců je ve skutečnosti toliko 83).

Proto soud výrokem I. tohoto rozsudku rozhodl podle § 10 odst. 1 zák. č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů, o vrácení přeplatku na zaplaceném soudním poplatku žalobci ap), přičemž výrokem II. tohoto rozsudku vyzval žalobce ap) ke sdělení bankovních údajů potřebných k realizaci této platby.

G.

Žalobci napadají celé napadené rozhodnutí A, ačkoli – jak bylo již shora konstatováno – jeho výrok 4. se netýká žádného z žalobců, ale osoby, která žalobu nepodala – F. M.

Podle § 65 odst. 1 zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti, (dále jen "rozhodnutí"), může se žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak.

Podle § 65 odst. 2 s.ř.s. žalobu proti rozhodnutí správního orgánu může podat i účastník řízení před správním orgánem, který není k žalobě oprávněn podle odstavce 1, tvrdí-li, že postupem správního orgánu byl zkrácen na právech, která jemu přísluší, takovým způsobem, že to mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí.

Z právě citovaných zákonných ustanovení vyplývá, že základem pro aktivní legitimaci k podání žaloby proti rozhodnutí správního orgánu je tvrzení o porušení vlastních práv žalobce.

Výrokem 4. napadeného rozhodnutí A však nebylo zasaženo do hmotných ani procesních práv žádného z žalobců, přičemž žalobci logicky ani nic takového netvrdí.

Ve vztahu k oddělitelnému výroku 4. napadeného rozhodnutí A proto soud uzavírá, že žaloba byla podána osobami k tomu zjevně neoprávněnými, a proto v této části žalobu výrokem III. tohoto rozsudku podle § 46 odst. 1 písm. c) s.ř.s. odmítl.

H.

Částmi a) výroků 1. – 3., 5. – 84. napadeného rozhodnutí A. pak bylo žalobcům – jak sami i tvrdí – vyhověno, přičemž žádný z žalobních bodů (viz níže) argumentačně proti těmto částem nesměřuje.

Za situace, kdy § 68 písm. d) s.ř.s. zapovídá žalobu toliko proti důvodům rozhodnutí, krajský soud konstatuje, že žaloba, proti výroku, jímž je účastníku plně vyhověno, je subjektivně nepřipustná.

I taková žaloba je z pohledu § 46 odst. 1 písm. e) s.ř.s. žalobou, kterou podala osoba zjevně k tomu neoprávněná.

Proto i v této části soud žalobu výrokem IV. tohoto rozsudku odmítl.

I.

Proti částem b) výroků 1. – 3., 5. – 84. napadeného rozhodnutí žalobci uplatňují jediný žalobní bod, a sice že žalovaný nesprávně posoudil počátek běhu promlčecí doby, neboť podle žalobců nemohou být promlčeny nároky za dobu od 1.7. do 31.8.2012.

Žalobci namítají, že jim jsou vypočítávány skutečně odpracované hodiny podle tříměsíčních srovnávacích období, kde až každý třetí kalendářní měsíc dochází k výpočtu skutečně odsloužených hodin. Běh promlčecí doby ve vztahu k nárokům za práci přesčas vykonanou v červenci a srpnu 2012 tak nemohl začít dnem 31.8.2012, neboť až 30.9.2012 byl žalobcům znám počet skutečně odsloužených hodin ve srovnávacím období III. čtvrtletí roku 2012.

Peněžité nároky z výkonu práce přesčas pak podle § 125 zák. č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o služebním poměru“) vznikají až po uplynutí dalších tří měsíců, neboť až po jejich uplynutí je jasné, že otázka práce přesčas nebyla vyřešena poskytnutím náhradního volna.

Žalovaný navrhuje zamítnutí žaloby, kdy v této části ve vyjádření k žalobě uvádí, že k institutu promlčení se neváže žádné vyrovnávací období, jež by promlčecí dobu prodlužovalo. Rozhodný je tedy podle žalovaného měsíc, v němž byla přesčasová služba vykonána.

Z obsahu napadeného rozhodnutí A nelze ani z textu jednotlivých částí b) výroků 1. – 3., 5. – 84. „*namítám promlčení, protože lhůta pro uplatnění peněžitých nároků ze služebního poměru činí podle § 207 odst. 1 zákona o služebním poměru 3 roky a marně uplynula*“ ani z odůvodnění „*s výhradou námítky promlčení*“ a „*konkretizoval námitku promlčení*“ seznat k uvedené problematice ničeho.

To je samo o sobě důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost podle § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. a vrácení věci podle § 78 odst. 4 s.ř.s. k dalšímu řízení, jak také soud výrokem V. tohoto rozsudku učinil.

V dalším řízení se totiž bude muset žalovaný zabývat otázkou, zda každý konkrétní z žalobců pracoval v režimu rovnoměrného či nerovnoměrného rozvržení doby služby ve smyslu § 53 zákona o služebním poměru (to nelze z napadeného rozhodnutí zjistit).

Podle § 53 odst. 1 zákona o služebním poměru doba služby se rozvrhuje na jednotlivé směny předem zpravidla na období 1 měsíce, a to rovnoměrně, nebo nerovnoměrně. Změna rozvržení doby služby musí být oznámena příslušníkovi zpravidla nejpozději 3 dny před nástupem do služby. Neumožňuje-li povaha služby stanovit příslušníkovi nerovnoměrné rozvržení doby služby předem, určí mu služební funkcionář nejpozději 1 den předem počátek směny. Konec směny určí podle potřeb služby.

Podle § 53 odst. 2 zákona o služebním poměru při rovnoměrném rozvržení doby služby se doba služby rozvrhuje zpravidla na 5 dnů v týdnu tak, aby

- a) nepřetržitý odpočinek v týdnu připadl, jestliže je to možné, na sobotu a neděli,
- b) směna v jednotlivých dnech zpravidla nepřesáhla 10 hodin,
- c) rozdíl délky doby služby připadající na jednotlivé týdny nepřesáhl 5 hodin,
- d) průměrná doba služby v období 2 kalendářních měsíců nepřesahovala základní dobu služby v týdnu.

Podle § 53 odst. 3 zákona o služebním poměru při nerovnoměrném rozvržení doby služby se rozvrhne doba služby tak, aby

- a) doba nepřetržité služby nebyla kratší než 4 hodiny a nepřesáhla 24 hodin a
- b) průměrná doba služby za období 3 kalendářních měsíců a v odůvodněných případech za období kalendářního roku nepřesáhla základní dobu služby v týdnu.

Podle § 125 odst. 1 zákona o služebním poměru příslušník má nárok na náhradní volno za každou hodinu služby přesčas nad 150 hodin v kalendářním roce. Neposkytne-li bezpečnostní sbor příslušníkovi náhradní volno v době 3 kalendářních měsíců po výkonu služby přesčas nebo v jinak dohodnuté době, má nárok na poměrnou část přiznaného základního tarifu, osobního příplatku a zvláštního příplatku, který připadá na každou tuto hodinu služby bez služby přesčas v kalendářním měsíci, v němž službu koná.

Pouze, pokud by se jednalo o rovnoměrné rozvržení doby služby, bylo by možno aprobovat (nevýřčený – zde soud o takovém závěru toliko spekuluje) závěr žalovaného, že promlčecí doba může u peněžitých nároků za práci přesčas začít běžet uplynutím třetího měsíce po konci měsíce, v němž byla vykonána práce

přesčas. U rovnoměrného rozvržení doby služby totiž je vskutku příslušníkovi ozbrojeného sboru již na konci příslušného měsíce známo, zda v tomto konkrétním měsíci vykonal práci přesčas či nikoli. V případě měsíce srpna 2012 (poslední, který žalovaný pokládá za promlčený), by tedy příslušníkovi bylo již ke konci listopadu 2012 známo, zda mu bylo za práci přesčas poskytnuto náhradní volno či nikoli a zda mu tedy vznikl či nevznikl peněžitý nárok ve smyslu § 125 zákona o služebním poměru.

Základním znakem a principem nerovnoměrného rozvržení pracovní doby však je, že příslušníkovi je nařizována služba flexibilně podle požadavků ozbrojeného sboru, kdy až ke konci období stanoveného podle § 53 odst. 3 písm. b) zákona o služebním poměru se počet hodin služby „podtrhne a sečte“, tzn. až v tomto okamžiku je najisto postaveno, zda v tomto období (které je pracovněprávními předpisy u obdobných institutů nazýváno „vyrovnávacím obdobím“ – srov. § 86 odst. 3 zák. č. 262/2006 Sb., zákoníku práce, ve znění pozdějších předpisů) bylo vykonáno tolik hodin služby, aby to odůvodnilo závěr, že vskutku byla vykonána práce přesčas. Nerovnoměrnému rozvržení pracovní doby je totiž vlastní, že v některých částech vyrovnávacího období je vykonána práce v rozsahu přesahujícím rámec běžného fondu pracovní doby, což však může být kompenzováno v jiných částech téhož vyrovnávacího období tak, že bude vykonána práce v rozsahu o to menším. Pro závěr, že se jedná o práci přesčas, je rozhodný až rozsah vykonané práce v celém vyrovnávacím období.

Pokud by tedy v případě žalobců bylo uplatněno nerovnoměrné rozvržení pracovní doby a období stanovené podle § 53 odst. 3 písm. b) zákona o služebním poměru by vskutku bylo kalendářním čtvrtletím (ani to se z napadeného rozhodnutí A nepodává), pak by bylo až ke konci takového čtvrtletí známo, zda byla v tomto čtvrtletí vykonána práce přesčas nebo ne. V případě měsíce srpna 2012 by bylo možno takový závěr učinit nejdříve 30.9.2012. Následuje tříměsíční prostor pro poskytnutí náhradního volna (§ 125 služebního zákona), tzn. v nastíněném případě by bylo nejdříve až 31.12.2012 známo, zda komu ze žalobců vznikly peněžité nároky za práci přesčas. Až tohoto dne by tedy právo na peněžité nároky za práci přesčas mohly být uplatněny poprvé a až dnem 1.1.2013 by v nastíněném případě mohla začít běžet promlčecí doba.

J.

Vůči napadenému rozhodnutí B uplatňují žalobci dva žalobní body:

- 1) že žalobcům měla být přiznána náhrada nejen nákladů odvolacího řízení, ale i náhrada nákladů vzniklých žalobcům v řízení před služebním orgánem I. stupně; a
- 2) že náhrada nákladů řízení neměla být krácena o 20%, když odvolání bylo advokátem sepsáno pro každého účastníka samostatně, proti jeho vlastnímu samostatnému rozhodnutí.

Žalovaný navrhuje zamítnutí žaloby. K jednotlivým žalobním bodům uvádí:

- 1) žalovaný se odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4.2.2015 č.j. 6 As 62/2014-69, www.nssoud.cz, kde bylo dovozeno, že náhrada nákladů

řízení před služebním orgánem I. stupně příslušníkovi ozbrojeného sboru nenáleží ani v případě, že byl úspěšný s opravným prostředkem;

- 2) odvolání byla – s výjimkou označení odvolatele – zcela identická. Příslušníci působící na stejném pracovišti uplatňovali nároky stejné povahy za shodná časová období. Proto žalovaný pokládal tato podání za společný úkon ve smyslu § 12 odst. 4 vyhl. č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“).

K.

Z obsahu napadeného rozhodnutí B soud zjistil, že tímto rozhodnutím žalovaný přiznal žalobcům a F. M. „náhradu nákladů řízení ve výši 166.095,- Kč vzniklých jim v řízení o odvolání proti rozhodnutím ředitele Věznice a ústavu pro VZD Opava (...), kdy z odůvodnění se podává, že „Poněvadž byla věc řešena ve společném řízení, byly i úkony zmocněnce následující po převzetí zastoupení společné. (...) Dikce ustanovení § 177 odstavec 2 zákona o služebním poměru umožňuje poskytnutí náhrady nákladů výhradně za řízení o odvolání. Ve věci tudíž byly uznány toliko dále uvedené nároky, jež souvisí s odvolacím řízením. (...)“.

L.

Podle § 177 zákona o služebním poměru náklady řízení, které vznikly bezpečnostnímu sboru, nese tento sbor. Náklady řízení, které vznikly účastníkovi, nese účastník.

Podle § 177 odst. 2 zákona o služebním poměru jestliže je účastník v řízení o odvolání, rozkladu, v obnoveném nebo přezkumném řízení úspěšný, má nárok na náhradu nákladů od bezpečnostního sboru. Jestliže má účastník v řízení úspěch jen částečný, má nárok na poměrnou náhradu nákladů. Nárok musí účastník uplatnit před ukončením řízení, a jestliže to není možné, do 3 dnů ode dne doručení rozhodnutí, jinak zaniká.

Výkladem shora uvedených ustanovení se již zabýval Nejvyšší správní soud v – žalovaným případně odkazovaném – rozsudku ze dne 4.2.2015 č.j. 6 As 62/2014-69, www.nssoud.cz. V něm Nejvyšší správní soud citovaná ustanovení vyložil takto:

„[20] Z výše uvedeného vyplývá, že na řízení o kázeňském přestupku a na posuzování vzniku nároku na náhradu nákladů řízení dopadá primárně speciální právní úprava v zákoně o služebním poměru, konkrétně v § 177 citovaného zákona. V odstavci 1 uvedeného ustanovení je upraveno obecné a jasně vyjádřené pravidlo, které je totožné s pravidlem § 79 odst. 3 správního řádu a které stanoví, že si každý hradí své vlastní náklady řízení sám. Pokud je tedy účastník řízení zastoupen právním zástupcem a vzniknou mu z tohoto zastoupení náklady, musí si je uhradit sám a nemá nárok na jejich náhradu od bezpečnostního sboru.

[21] Výjimku z výše uvedeného pravidla upravil zákonodárce v § 177 odst. 2 zákona o služebním poměru. V něm stanovil, že pokud má účastník řízení úspěch v řízení o odvolání, o rozkladu, v obnoveném řízení či přezkumném řízení, má nárok na náhradu nákladů řízení od bezpečnostního sboru. Zákonodárce tak konkrétně

vyjmenoval, v jakých druzích řízení má účastník nárok na náhradu nákladů řízení, oproti obecné zásadě, která stanoví, že si hradí své náklady sám (...).

[22] Pokud stěžovatel uvádí, že institut náhrady nákladů řízení představuje zvláštní případ náhrady škody, a to škody, která účastníkovi vznikla v řízení, Nejvyšší správní soud se s tímto názorem ztotožňuje, nicméně zároveň konstatuje, že nelze ponechat stranou, že zákonodárce jasně vymezil, v jakých konkrétních řízeních (o opravném prostředku) má účastník řízení nárok na náhradu vzniklé škody.

[23] Důvod tohoto vymezení není uveden ani v zákoně o služebním poměru, ani v důvodové zprávě k návrhu zákona o služebním poměru. V důvodové zprávě je k právní úpravě náhrady nákladů řízení uvedena pouze jediná věta, a to, že »[z]ákonem je upraveno také hrazení nákladů řízení ve věcech služebního poměru.« Důvodová zpráva tedy nedává odpověď na otázku, z jakého důvodu zákonodárce výslovně v ustanovení § 177 odst. 2 zákona o služebním poměru uvedl konkrétní jednotlivá řízení o opravných prostředcích, v jakých případech má účastník řízení nárok na náhradu nákladů řízení a kdy má tento nárok uplatnit.

[24] Nejvyšší správní soud vzal při výkladu ustanovení § 177 odst. 2 za rozhodující, že v tomto odstavci je upravena výjimka z pravidla stanoveného v odstavci 1, že si každý hradí své náklady sám. Obecně se právní doktrína kloní k výkladovému pravidlu, že výjimku z právního pravidla je v pochybnostech třeba vykládat restriktivně, není-li zvláštního důvodu k výkladu jinému. Zde žádný zvláštní důvod k výkladu jdoucímu nad rámec doslovného znění zákona vůbec nelze spatřovat, neboť ani nevyvstává pochybnost o rozsahu působnosti výjimky. Ten je ze samotného znění zákona dostatečně zřejmý. Doslovný výklad není zejména nutno korigovat kvůli požadavku ústavní konformity výkladu »jednoduchého« práva, neboť je v zásadě v diskreci zákonodárce, jakým způsobem upraví otázku nesení nákladů řízení před správními úřady. Pokud by takové náklady vznikly v důsledku nezákonného rozhodnutí či nesprávného úředního postupu správního orgánu, byla by jejich náhrada bez dalšího zásadně možná cestou náhrady škody podle zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona České národní rady č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti (notářský řád). Jestliže v daném typu řízení zákonodárce zavedením možnosti náhrady nákladů některých řízení přímo v souvislosti s těmito řízeními, byl-li v nich účastník zcela či zčásti procesně

úspěšný, pozici jednotlivce učinil komfortnější oproti minimálnímu ústavnímu požadavku plynoucímu z čl. 36 odst. 3 Listiny základních práv a svobod, využil své zákonodárné diskrece; nad její rámec, který je v zákoně jasně vyjádřen, však není třeba v daném případě rozsah náhrady nákladů řízení výkladem rozšiřovat.

[25] Nejvyšší správní soud tedy dospěl k závěru, že účastník řízení má nárok na náhradu nákladů pouze a jenom v konkrétních řízeních vyjmenovaných zákonodárcem – v řízení o odvolání, v řízení o rozkladu, v obnoveném řízení či přezkumném řízení, pokud je v nich alespoň částečně úspěšný. (...)

[26] Závěru, že účastník řízení má nárok na náhradu nákladů řízení pouze v konkrétně vyjmenovaných řízeních nasvědčuje i systematický výklad § 177 odst. 2 zákona o služebním poměru. Zákonodárce pojem »řízení« ve větě druhé a třetí ustanovení § 177 odst. 2 užil jako svého druhu legislativní zkratku pro označení řízení vyjmenovaných ve větě první citovaného ustanovení. Jelikož ve větě první upravuje zákonodárce situaci, kdy má účastník (plný) úspěch v určitém řízení (v řízení o odvolání, o rozkladu, v obnoveném řízení či přezkumném řízení)

a ve druhé větě pak upravuje situaci, kdy má částečný úspěch v »řízení«, je zřejmé, že zákonodárce užívá ve druhé větě zkratku »řízení«, v níž jsou obsažena v první větě vyjmenovaná jednotlivá řízení. Druhá věta předmětného ustanovení má tedy význam: »Jestliže má účastník v řízení [o odvolání, rozkladu, v obnoveném nebo přezkumném řízení] úspěch jen částečný, má nárok na poměrnou náhradu nákladů.« A pokud ve třetí větě zákonodárce opět užívá uvedenou zkratku »řízení«, je nutno mít za to (z hlediska systematiky a konzistentnosti ustanovení), že se jedná opět o jednotlivá řízení o opravném prostředku. Třetí věta uvedeného ustanovení tedy má následující význam: »Nárok musí účastník uplatnit před ukončením řízení [o odvolání, rozkladu, v obnoveném nebo přezkumném řízení], a jestliže to není možné, do 3 dnů ode dne doručení rozhodnutí, jinak zaniká.«“.

S uvedeným výkladem se podepsaný soud plně ztotožňuje a ani v nyní posuzované věci neshledal žádný důvod, pro který by se od něj měl odchýlit.

Zdůrazňuje navíc, že pokud by měl být akceptován výklad žalobců o tom, že byli-li úspěšní v řízení o opravném prostředku, náleží jim i náhrada nákladů řízení před služebním orgánem I. stupně, byli by žalobci zvýhodněni oproti účastníkům, kterým jejich nárok přizná již správní orgán I. stupně a kteří proto neabsolvují řízení odvolací. K takovému zvýhodnění ovšem krajský soud žádný důvod neshledal.

První žalobní bod směřující proti napadenému rozhodnutí B proto shledal krajský soud nedůvodným.

M.

Druhým žalobním bodem směřujícím proti napadenému rozhodnutí B žalobci vytýkají žalovanému, že při rozhodování o náhradě nákladů řízení krátil odměnu advokáta podle § 12 odst. 4 advokátního tarifu o 20% přesto, že služební orgán I. stupně vydal ve věci každého z žalobců samostatné rozhodnutí a každý z žalobců podal proti takovému samostatnému rozhodnutí samostatné odvolání (jakkoli byla všechna odvolání obsahově totožná).

Podle § 6 odst. 1 advokátního tarifu výše mimosmluvní odměny se stanoví podle sazby mimosmluvní odměny za jeden úkon právní služby a podle počtu úkonů právní služby, které advokát ve věci vykonal.

Podle § 8 odst. 1 první věty části před středníkem advokátního tarifu není-li stanoveno jinak, považuje se za tarifní hodnotu výše peněžitého plnění nebo cena věci anebo práva v době započetí úkonu právní služby, jichž se právní služba týká.

Podle § 12 odst. 4 advokátního tarifu jde-li o společné úkony při zastupování nebo obhajobě dvou nebo více osob, náleží advokátovi za každou takto zastupovanou nebo obhajovanou osobu mimosmluvní odměna snížená o 20 %.

Výkladem ust. § 12 advokátního tarifu se zabývaly české nejvyšší soudy, které především dovodily, že:

- „okolnost, že hmotněprávní nárok všech tří zastoupených se odvíjí z jedné škodní události, usmrcení poškozené, z níž náleží pozůstalým jednorázové odškodnění,

není pro určení odměny advokáta rozhodná. Byť argumentace právního zástupce a obsahové náležitosti jednotlivých podání jsou založeny na stejných skutkových zjištěních vedoucích ke stejnému právnímu posouzení, došlo k nim v různých řízeních, nespádajících do jednoho časového okamžiku, proto nelze v předmětném řízení jednotlivé úkony právní služby považovat za společné úkony při zastupování více osob. Advokátovi tedy nelze mimosmluvní odměnu snížit podle ustanovení § 12 odst. 4 advokátního tarifu.“ – rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 30.9.2014 sp. zn. 25 Cdo 213/2014, www.nsoud.cz;

- „podstatou námítky je výklad 12 odst. 3 advokátního tarifu, který zní: při spojení dvou nebo více věcí, pro něž spojení ke společnému projednání není stanoveno zákonem, se zvyšuje mimosmluvní odměna náležející ve věci s nejvyšší tarifní hodnotou o polovinu mimosmluvní odměny, jež by jinak náležela v ostatních spojených věcech. Spornou otázkou je okamžik, odkdy je třeba pro účely výpočtu mimosmluvní odměny brát věci za spojené, zda od počátku řízení nebo až od rozhodnutí soudu o jejich spojení. Nejvyšší správní soud se pro účely rozhodování o nákladech řízení ve správním soudnictví přiklonil k první výkladové alternativě zastávané žalovaným. Soudní řád správní v § 39 odst. 1 umožňuje spojení samostatných žalob směřujících proti rozhodnutím, která spolu skutkově souvisejí. Smyslem § 12 odst. 3 advokátního tarifu je pak reagovat právě na tyto situace, kdy zdaleka nejvíce času a odborné erudice je třeba věnovat vypracování prvé žaloby proti prvému rozhodnutí, zatímco příprava ostatních žalob proti zbývajícím (skutkově souvisejícím) rozhodnutím již tak náročná není. Proto přiznává za první věc (žalobu) odměnu v plné výši, zatímco za další žaloby přiznává jen odměnu v poloviční výši, která reflektuje na jednu stranu daleko menší či žádnou časovou a odbornou náročnost přípravy takových žalob a na druhou stranu nutnost zpracovat ve všech případech žalobu precizním způsobem bez skutkových, právních, ale i pravopisných chyb a chyb v psaní. Vychází přitom z principu, že přiznání náhrady nákladů řízení by mělo odrážet objektivní stav, tj. nahradit náklady za práci, kterou advokát skutečně pro klienta vykonal. Tento objektivní stav skutečně vykonané práce a jemu odpovídající výše přiznané náhrady pak nemůže být ovlivňován tím, kdy – z hlediska časového – soud rozhodne o spojení věcí ke společnému projednání. Pro aplikaci § 12 odst. 3 advokátního tarifu tedy není rozhodné, kdy soud spojí věci ke společnému projednání, ale zda tak učiní. Při výpočtu náhrady nákladů řízení ve spojených věcech je pak nutno použít citované ustanovení na všechny úkony právní služby učiněné od zahájení řízení.

V projednávané věci je naprosto zřejmé, že žalobce podal patnáct zcela identických žalob, které se liší jen čísly jednacími napadených rozhodnutí a některými marginálními drobnostmi. Za této situace byly naplněny podmínky pro spojení věcí podle § 39 odst. 1 s.ř.s. a je chybou soudu, že tak učinil až po několika měsících a poté, kdy se k žalobám vyjádřil žalovaný a žalobce podal patnáct replik. Oproti vypracování první žaloby byla příprava zbývajících čtrnácti žalob nepoměrně jednodušší záležitostí, zvláště v případě použití základních funkcí textového editoru CTRL+C a CTRL+V. Tuto skutečnost měl krajský soud zohlednit při výpočtu mimosmluvní odměny zástupce žalobce a stanovení náhrady nákladů řízení. Konkrétně měl žalobci přiznat náhradu nákladů řízení v plné výši (2100 Kč) za dva úkony právní služby učiněné v první věci [tj. převzetí a příprava zastoupení a sepsání žaloby podle § 11 odst. 1 písm. a) a d) advokátního tarifu]. Za tyto dva úkony v případě dalších čtrnácti věcí

měl krajský soud v souladu s § 12 odst. 3 advokátního tarifu přiznat náhradu nákladů v poloviční výši (tj. 1050 Kč za každý úkon právní služby). Pokud jde o třetí úkon právní služby – repliku žalobce, je její podání nepochybně právem žalobce a dokonce jeho povinností, bylo-li mu podání repliky uloženo soudem podle § 74 odst. 1 věta třetí s.ř.s., jak se stalo v projednávaném případě. Z tohoto důvodu neshledává Nejvyšší správní soud důvodnou námitku žalovaného, že se nejednalo o důvodně vynaložené náklady žalobce. To ovšem nic nemění na výše uvedených závěrech, které je třeba aplikovat i na repliku: zatímco za první repliku jako za úkon právní služby podle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu měl krajský soud žalobci přiznat náhradu nákladů v plné výši, za zbylých čtrnáct replik jen ve výši poloviční.“ – rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 21.7.2010 č.j. 1 Afs 96/2009-87, Sb. NSS č. 2149/2010, www.nssoud.cz.

Ani zde neshledal podepsaný soud důvody se v nyní posuzované věci od shora citovaných závěrů odchýlit, pročez uzavírá, že:

- 1) všechna odvolání byla podána ve stejné době,
- 2) všechna odvolání byla obsahově identická, a
- 3) o všech odvoláních bylo žalovaným rozhodnuto ve společném řízení.

Žalovaný proto správně všechna tato odvolání vyhodnotil z pohledu § 12 odst. 4 advokátního tarifu jako společný úkon advokáta při zastupování více osob, pročez správně krátil odměnu advokáta o 20% ve smyslu uvedeného ustanovení.

Ani druhý z žalobních bodů směřujících proti napadenému rozhodnutí B tedy není důvodný.

N.

Žádný z žalobních bodů směřujících proti napadenému rozhodnutí B tedy nebyl shledán důvodným, pročez krajský soud v této části žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. výrokem VI. tohoto rozsudku zamítl.

O.

Při úvaze o náhradě nákladů řízení vycházel soud ze situace, kdy:

- žaloba byla ve dvou částech odmítnuta,
 - dva žalobní body byly shledány nedůvodnými, a
 - jeden žalobní bod byl shledán důvodným,
- přičemž při odmítnutí žaloby s.ř.s. normuje, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo (§ 60 odst. 3 s.ř.s.) a ve zbytku je tu převažující procesní neúspěch žalobců.

Soud zvažoval též, zda není na místě posuzovat nárok na náhradu nákladů řízení vůči každému z napadených rozhodnutí samostatně. Ze stejných důvodů, které byly uvedeny již v části D. tohoto odůvodnění, dospěl k závěru, že obsahově všechny tři listiny demonstrující rozhodovací činnost žalovaného, tj. původní napadené rozhodnutí A, vyznění o jeho opravě a napadené rozhodnutí B představují jediné rozhodnutí, kterým bylo v odvolacím řízení rozhodnuto jednak

o předmětu řízení (peněžitým nároku žalobců za práci přesčas), jednak o náhradě nákladů řízení.

Za této situace soud podle § 142 odst. 2 zák. č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších změn a doplnění, užitého dle § 64 s.ř.s. rozhodl, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

P o u č e n í : Proti výrokům I. – II. tohoto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

Proti výrokům III. – VII. tohoto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Kasační stížnost, která směřuje jen proti výroku o nákladech řízení nebo proti důvodům rozhodnutí soudu, je nepřípustná.

V Ostravě dne 19. října 2017

Mgr. Jiří Gottwald
předseda senátu